

РЕШЕНИЕ

№ 2492

гр. София, 14.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 17.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11894** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, вр. чл. 102, ал. 5 ЗОБВВПИ.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], представлявано от изп.директор Д. М. против Решение рег.№ 118400-4054/16.11.2020г. издадено от Началник РУ К. при ОД МВР-С.. С последната на оспорващото дружество е отказано на ф-ма „В. АД“, [населено място], ЕИК[ЕИК], да бъде издадено разрешение за транспортиране на бойни изделия съдържащи взривни вещества от склад на завод М., [населено място] до склад на [фирма], [населено място]. В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като издаден в противоречие с материалноправните разпоредби и нарушение на административнопроизводствените правила, като се иска неговата отмяна и връщане на преписката на административния орган с указания за издаване на искания административен акт.

Ответникът Началник РУ К. при ОД МВР-С. оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли съда да я отхвърли.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Жалбата е депозирана в законоустановения в чл. 149, ал. 1 АПК срок. Процесното решение е изпратено на ф-ма „В. АД“ на 16.11.2020г. и срещу него е подадена жалба, чрез началника на РУ К. пред съда на 02.12.2020г. По делото не са представени доказателства кога точно е връчено и получено от жалбоподателя, но няма спор от страните досежно срочното обжалване, поради което съда приема, че жалбата е подадена в срок, спазени са изискванията на закона и жалбоподателят е надлежна страна, поради което е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е ОСНОВАТЕЛНА.

От фактическа страна по делото е установено:

На [фирма] е издадено Разрешение №153/06.10.2011г за производство на взривни вещества в обект - взривен склад „Ч.“ в землището на [населено място], р-н К. на взривни вещества ГДАБТ, ГДАЛМ и А.-Л, издадено от ГДНП-С. безсрочно. На основание чл.24, ал.4 от ЗОБВВПИ е допълнено Разрешение №155/06.10.2011г с Решение №У-35449/23.07.2012г. за производство на взривни вещества и средства за взривяване и на инженерни и артилерийски боеприпаси, които ще се утилизират (разснаредяват, делаборират) на територията на обект завод „М.“ [населено място], което решение за допълване е безсрочно.

Не се спори, че по силата на договор №812/30.10.2012г [фирма] с ЕИК:[ЕИК] е възложило, а [фирма] е приело да извърши срещу възнаграждение последваща обработка /утилизация/ на остатъчни продукти от изделия. Във връзка с този договор [фирма] е предало, а [фирма] е приело в завод „М.“, [населено място] процесите остатъчни продукти от изделия.

Няма спор и от Констативен протокол №36800Д-3773/18.04.2019г. на ОД на МВР В. и от Решение № 154/16.12.2019г. на РС Б. по гр.д.№443/2019г. се установява, че в складове №4 и №6 на завод М., [населено място] се съхраняват изделия, произведени преди 1999г, съставляващи бойни части -компоненти от ракети земя-земя и земя-въздух.

Видно от приложенията към разрешението за производство на взривни вещества и допълнението към същото В. АД има право да произвежда, вкл и да утилизира взривни вещества, вкл и процесите и по тази причина е бил сключен договор №812/30.10.2012г за утилизация на тези изделия.

Не е спорно също така, че считано от 01.10.2014г дейността в завод М. е спряна и че в същият продължават и към момента да се съхраняват процесите изделия, предадени от Терем Ц. С. Е. на В. АД в изпълнение на договор №812/2012г. за утилизация.

Няма спор и от цитираното по-горе решение на РС Б. се установява, че договор №812/30.10.2012г е бил развален по право поради настъпилия инцидент през м.10,2014г. След тази дата завод М. е продаден от [фирма]. С влязло в сила решение № 154/16.12.2019г на РС Б. по гр.д.№443/2019г. и по реда на чл.97, ал. 1 ЗЗД е уважена молбата на [фирма] да предаде вещите, които е получило по разваления договор и които се намират в завод М., [населено място], а именно:

- 1 ВВ в корпус от изд340/К. налични БЧ /бр./ 35
- 2 ВВ в корпус от изд360/К. налични БЧ /бр./ 16
- 3 ВВ от изд.3ЮА СБОЗ/К. налични БЧ /бр./ 622
- 4 ВВ от изд.320СБ 03/К. налични БЧ /бр./ 113
- 5 ВВ в корпус от изд.68/К. налични БЧ /бр./ 68

Със цитираното съдебно решение съдът е определил място за предаване на вещите обект [фирма], находящ се в [населено място], [улица] като разходите по предаване на изделията са за сметка на [фирма].

От приложените по делото и към административната преписка доказателства е видно, че на 20.10.2020г. в РУ- К. е заведено искане с №118400-3653/20.10.2020г. от ф-ма „В. АД“, [населено място], ЕИК[ЕИК], за издаване на разрешение за транспортиране на остатъчни части от бойни изделия съдържащи взривни вещества от склад на завод М., [населено място] до склад на [фирма], [населено място]. В искането подробно са описани остатъчните части от бойни изделия по вид и количество.Към искането е приложено и Решение на Б. Районен Съд № 154/16.12.2019г.

С писмо №118400-3950/09.11.2020год. е изпратено запитване до управителя на [фирма], [населено място] г-н И.- С. за свободни площи и съвместимост на съхранение в дружеството на остатъчни части от боеприпаси, съдържащи взривни вещества.

Управителя на [фирма], [населено място], с писмо №РД-11- 329/10.11.2020г. и с №118400-3986/11.11.20г. по описа на РУ-К. уведомява Началника на РУ-К., че в дружеството се съхраняват боеприпаси, намиращи се в щатната си опаковка и не съществува възможност за съхранение на ВВ в корпуси, без щатна опаковка за съвместно съхранение.

Няма данни, нито твърдения по делото административният орган да е дал указания или да е изискал предоставяне на други документи.

На 16.11.2020 г. е издадено оспореното в настоящото производство решение, с която е отказано издаване на исканото разрешение.

Отказът е мотивиран с извършената служебна проверка, при която е констатирано, че решението на Б. Районен Съд № 154/16.12.2019г. е по охранително производство, поради което няма изпълнителна сила. Административният орган е приел също, че ф-ма „В. АД“, [населено място], ЕИК[ЕИК], няма сключен договор за съхранение с [фирма], [населено място]. Прието е също, че [фирма], [населено място], не е собственик на изделията и следва собствеността на бойните изделия съдържащи взривни вещества да бъде изяснена пред компетентния съд.

В резултат от горното, на от събраните по преписката документи Началника на РУ К. е приел, че не са спазени изискванията за издаване на исканото разрешение по реда на

чл.102, ал.1 от ЗОБВВПИ и на основание чл.102, ал.4, във връзка с чл.100, ал.2 от ЗОБВВПИ е издал Решение рег.№ 118400-4054/16.11.2020г. с което е отказано на ф-ма „В. АД“, [населено място], ЕИК[ЕИК], да бъде издадено разрешение за транспортиране на бойни изделия съдържащи взривни вещества от склад на завод М., [населено място] до склад на [фирма], [населено място].

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно изричната разпоредба на чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като съгласно, ал. 2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Съдът счита, че оспореният в настоящото производство акт е издаден от материално компетентен орган, в рамките на предоставените му с разпоредбата чл. 101 от ЗОБВВПИ правомощия-Заповед № 8121К-4377/27.10.2016г. на министъра на МВР и акт за встъпване в длъжност./л.65-66 от делото/. Доказана и установена е териториалната компетентност на административния орган, издал оспорения отказ. Според разпоредбата на чл. 101 от ЗОБВВПИ за получаване на разрешение за транспортиране лицата по чл. 99, ал. 1 и 2 подават заявление по образец до ГДНП на МВР или до РУ на МВР, на чиято територия взривните вещества, пиротехническите изделия, огнестрелните оръжия и боеприпасите ще бъдат транспортирани.

Видно от оспорения акт органът е посочил като правно основание за издаването на процесното решение чл. 102, ал. 4, във вр. с чл.100, ал.2. от ЗОБВВПИ. Член 102, ал. 4 ЗОБВВПИ регламентира правомощието на началника на районното управление да издаде или да откаже издаването на разрешение за транспортиране на взривни вещества, но тази разпоредба не съдържа правни основания за отказ от издаване на разрешение за транспортиране на взривни вещества. Отделен е въпросът, че чл. 102, ал. 4 повтаря по съдържание чл. 99, ал. 1 ЗОБВВПИ. Друга правна норма органът не е посочил. Това значи, че отказът не съдържа правно основание. Липсата на каквото и да било правно основание за издаването на един индивидуален административен акт е незаконосъобразност на акта по смисъла на чл. 146, т. 2 АПК, тъй като изискването за правно основание е елемент на изискването за форма. Несъответствието на соченото от органа правно основание с доказателствата по делото е незаконосъобразност на акта по смисъла на чл. 146, т. 4 АПК, тъй като не са доказани юридическите факти, визирани в хипотезата на сочената от органа правна норма.

Член 99, ал. 1 ЗОБВВПИ изрично регламентира предпоставките, при наличието на които се издава разрешение за транспортиране на взривни вещества и това е лицето да има разрешение за производство, търговия, придобиване и/или съхранение по реда на закона.

Следва да бъде посочено, че жалбоподателя е поискал издаване на разрешение за транспортиране, а не за унищожаване. Националният законодател не е дал дефиниция

на понятието "транспортиране", но Законът за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия транспонира Директива 2014/28/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 февруари 2014 година за хармонизиране на законодателствата на държавите членки за предоставяне на пазара и надзор на взривните вещества за граждански цели (Директива 2014/28). Съгласно член 2, точка 5 от Директива 2014/28 "транспортиране" е всяко физическо движение на взривни вещества на територията на Съюза, с изключение на движенията в рамките на една и съща площадка.

В хода на административното производство са представени разрешение №153/06.10.2011г. за производство на взривни вещества в обект - взривен склад „Ч.“ в землището на [населено място], р-н К. на взривни вещества ГДАБТ, ГДАЛМ и А.-Л, издадено от ГДНП-С. безсрочно. На основание чл.24, ал.4 от ЗОБВВПИ е допълнено разрешение №155/06.10.2011г. с решение №У-35449/23.07.2012г за производство на взривни вещества и средства за взривяване и на инженерни и артилерийски боеприпаси, които ще се утилизират (разснаредяват, делаборират) на територията на обект завод „М.“ [населено място], което решение за допълване е безсрочно. Дали това разрешение е валидно, достатъчно и съответно на законовите изисквания органът не е посочил в акта си. Органът не е коментирал и представените му разрешения. По този начин органът не е отговорил на основния, визиран в чл. 99, ал. 1 ЗОБВВПИ, въпрос - дали ли е изискуемата предпоставка за издаване на разрешение за транспортиране.

Съгласно хипотезата на чл. 100, ал. 2 от ЗОБВВПИ Транспортирането на взривни вещества, боеприпаси и пиротехнически изделия на територията на Република България се извършва с превозни средства и с транспортни опаковки, отговарящи на изискванията на международните споразумения за превоз на опасни товари, по които Република България е страна, когато това се изисква.

От доказателствата по делото се установява, че за да постанови отказа си административния орган е приел, че от извършена проверка в РУ К., се установява, че във ф-ма [фирма], [населено място], се съхраняват взривни вещества и боеприпаси с други фирми с предварително сключени договори за съхранение и към момента няма свободни площи.

С писмо №118400-3950/09.11.2020год. е изпратено запитване до управителя на дружеството г-н И.- С. за свободни площи и съвместимост на съхранение в дружеството на остатъчни части от боеприпаси, съдържащи взривни вещества. Управителя на [фирма], [населено място], с писмо №РД-11- 329/10.11.2020г. и с №118400-3986/11.11.20г. по описа на РУ-К. ни уведомява, че в дружеството се съхраняват боеприпаси, намиращи се в щатната си опаковка и не съществува възможност за съхранение на ВВ в корпуси, без щатна опаковка за съвместно съхранение. Прието е, че Решението на Б. Районен Съд № 154/16.12.2019г. е по охранително производство, поради което няма изпълнителна сила.

Прието е също, че ф-ма „В. АД“, [населено място], ЕИК[ЕИК], няма сключен договор

за съхранение с [фирма], [населено място], както и че

[фирма], [населено място], не е собственик на изделията и следва собствеността на бойните изделия съдържащи взривни вещества да бъде изяснена пред компетентния съд.

От изложеното орагана е приел, че не са спазени изискванията за издаване на исканото разрешение по реда на чл.102, ал.1 от ЗОБВВПИ.

Административният орган е следвало да действа съобразно изискванията на чл. 102 ЗОБВВПИ, като оцени пълнотата и съответствието на подадените документи с изискванията за издаване на разрешение и провери наличието на предпоставки по чл.99 ЗОБВВПИ.

Не се спори, че жалбоподателят отговаря на условията по чл.99, ал.1 от ЗОБВВПИ за издаване на поисканото разрешение. Съгласно цитираната разпоредба разрешение за транспортиране на взривни вещества, пиротехнически изделия, огнестрелни оръжия и боеприпаси на територията на РБългария са издава на юридически лица, регистрирани като търговци, получили разрешение за производство, търговия, придобиване и/или съхранение по реда на този закон. Няма спор по делото, че жалбоподателят притежава този документ.

Не се спори също, че [фирма] притежава разрешение за съхранение на взривни вещества.

В обжалваното решение е посочено, че не били спазени изискванията на чл.102, ал.1 ЗОБВВПИ за издаване на исканото разрешение, но не е посочено кое конкретно изискване не е спазено. Съгласно изискванията на посочената правна норма - чл. 102, а.1 от ЗОБВВПИ При постъпване на заявлението и документите по чл. 101 ГДНП на МВР или РУ на МВР, на чиято територия взривните вещества, пиротехническите изделия, огнестрелните оръжия и боеприпасите ще бъдат транспортирани, оценява пълнотата и съответствието на подадените документи с изискванията за издаване на разрешение. В тази връзка решението е лишено от мотиви досежно оценката за пълнотата и съответствието на подадените документи с изискванията за издаване на разрешение.

Разпоредбата на чл.102, ал.2 ЗОБВВПИ повелява при констатиране на непълноти и/или несъответствия с изискванията за издаване на разрешение РУ на МВР да уведоми писмено или по електронен път заявителя и да му даде указания в 30-дневен срок за отстраняването им. След като органа е констатирал, че има непълноти и/или несъответствия с изискванията за издаване на разрешение е следвало да уведоми писмено или по електронен път заявителя и да му даде указания в 30-дневен срок за отстраняването им.

Това изискване в случая не е изпълнено и с това са нарушени съществено административно -производствените правила.

Административният орган е бил длъжен едва ако констатирани

непълноти/несъответствия не бъдат отстранени в дадения срок, производството по издаване на разрешението да се прекрати. В случая това изискване също не е изпълнено, като няма прекратяване на производството, а е издаден оспорения отказ.

Съгласно чл. чл.102, ал.3 ЗОБВВПИ Ако констатираните непълноти и/или несъответствия не бъдат отстранени в дадения срок по ал. 2, производството по издаване на разрешението се прекратява.

[фирма], [населено място], с писмо №РД-11- 329/10.11.2020г. и с №118400-3986/11.11.20г. по описа на РУ-К. уведомява административния орган, че в дружеството се съхраняват боеприпаси, намиращи се в щатната си опаковка и не съществува възможност за съхранение на ВВ в корпуси, без щатна опаковка за съвместно съхранение.

При това положение и с цел пълно и точно установяване на факта, че в [фирма], се съхраняват боеприпаси, намиращи се в щатната си опаковка и не съществува възможност за съхранение на ВВ в корпуси, без щатна опаковка за съвместно съхранение за да бъде разрешено транспортирането на взривните вещества, административният орган е следвало да приеме, че заявлението страда от недостатъци и съобразно задълженията му по чл. 30, ал. 2 АПК да уведоми заявителя да ги отстрани. Такова задължение за административния орган се съдържа и в специалния закон - чл. 102, ал. 2 ЗОБВВПИ. След като не е сторил това, а и доколкото липсват доказателства органа да е осигурил законосъобразно участие на страната в производството, съгласно разпоредбата на чл. 34 АПК, съдът приема, че в хода на административното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до издаване на административен акт при неизяснена възможност съществува ли изобщо възможност за съхранение на ВВ в корпуси със съответна опаковка за съвместно съхранение с други боеприпаси, намиращи се в щатната си опаковка.

Очевидно спора между двете дружества [фирма], [населено място] и Ф-ма „В. АД“, [населено място] и това, че [фирма], [населено място], не е собственик на изделията и следва собствеността на бойните изделия съдържащи взривни вещества да бъде изяснена пред компетентния съд може да се преодолее и по специалните разпоредби на чл.34,ал.4 от АПК.

Съгласно посочената разпоредба на чл.34,ал.4 от АПК административният орган може да не приложи ал. 1, 2 и 3 само в случай че решаването на въпроса не търпи отлагане, за да се осигури животът или здравето на гражданите или да се защитят важни държавни или обществени интереси. Административният орган отразява в мотивите на издадения акт причините за неприлагане на ал. 1, 2 и 3.

Предвид изложеното се стига до извода, че процесният акт е издаден при неизяснена фактическа обстановка, в нарушение на чл. 35 АПК.

Следователно оспорената заповед се явява незаконосъобразна, като издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, основание за отмяната ѝ по чл. 146, т. 3 АПК.

Оспореното Решение е незаконосъобразно и съдът следва да го отмени. Тъй като административното производство е започнало по инициатива на адресата на акта съдът следва да изпрати преписката на органа със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона като на основание чл. 174 АПК определи срок за произнасяне. С оглед на естеството на актът съдът следва да определи срок на органа от един месец за произнасяне.

С оглед на изхода от спора, направено от касатора искане и на основание чл. 143, ал. 1 АПК съдът следва да осъди Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи - С.- юридическото лице, в чиято структура е органът - ответник, да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски. Същите, видно от доказателствата по делото са в размер на 50,00 лв. държавна такса и 1000,00 лв. адвокатско възнаграждение по договор за правно обслужване от 01.07.2021г.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 173, ал. 2 АПК съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение рег.№ 118400-4054/16.11.2020г. издадено от Началник РУ К. при ОД МВР-С..

ИЗПРАЩА приписката на органа - Началник РУ К. при ОД МВР-С. за ново произнасяне при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на решението.

ОПРЕДЕЛЯ едномесечен срок за произнасяне.

ОСЪЖДА Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи- С. да заплати на фирма „В. АД“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. С. М. сумата от 1050 (хиляда и петдесет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл. 138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: